

Irlandesos, 2

“En una vitrina hi ha una còpia del crani de Jonathan Swift, l'autor dels Viatges de Gulliver, que va ser molts anys degà d'aquesta catedral. Swift afirmava, en el pamflet ‘Una modesta proposició’, que el problema de la fam a Irlanda es resoldria cuinant i menjant-se un infant irlandès de cada quatre: en produïen tants!’”.

Com que l'illa no és gran, els rius són curts, però com que hi plou tots els dies de l'any són amples i plens d'aigua, cosa que al viatger mediterrani mai no deixa de semblar-li prodigiosa. En tot cas, a les vores del riu Foyle, a Derry per als catòlics/Londonderry per als protestants, hi ha una pista per bicicletes i un gran cartell que diu National Cycle Network, i explica que això ho paguen els diners de la National Lottery, nacional britànica, supose, però paguen. Als carrers del centre, la sensació és d'activitat habitual, com si no hi hagués guerra o s'hagués acabat. Els grans murals bèl·lics amb encaputxats i punys amb metralletes semblen una mica incongruents. En una gasolinera mengem entrepans triangulars en caixetes de plàstic: el client del matí també era molt parlador, i ja fa estones que ha passat l'hora de dinar en cap restaurant. Al centre de la ciutat d'Armagh els indicis de guerra són encara visibles, amb carrers mig abandonats, parets fumades i altres signes de batalles passades, no sé si de mesos o d'anys, però un xicot de la població (catòlic: porta un crucifix al coll i afirma que no sap quina ciutat és Londonderry, ell només coneix Derry) que fa pocs anys col·locava rajoles a les cuines, ara té un establiment impressionant de ceràmica per la construcció, deu haver guanyat lliures a cabassos, i abans de tancar el tracte ens porta a la casa nova que s'està edificant: un casalici impressionant, de tres cossos, amb celler de vins climatitzat i estables per cavalls. És fantàstic, com pot prosperar un irlandès venent rajoles valencianes: un catòlic de l'Ulster, per més fantasia.

A mig camí entre les poblacions de Dundank (Dun Dealgan) i Drogheda (Droichead Átha), això diuen els mapes i els cartells, els venedors de rajoles valencianes poden sopar i dormir en un hotel que és un palau del segle XVII discretament restaurat, i en els parcs o prats del qual preparen una fira o competició comarcal d'agricultura i ramaderia. Mentre menja un bistec amb verdures bullides al restaurant ja buit, a fora uns homes corpulents i calmosos repassen les tanques dels corralets i els cartells, i jo vaig llegint el programa de la fira que promet premis al millor corderet de tres mesos, al millor corder de mig any, a les ovelles de tal i tal classe, a porcs i porquets, bacones, ponis,

cavalls, vedelles, bous, vaques, gossos de diverses races, i ara no sé si gallines, ànecs i més diversitat d'animallets del Nostre Senyor. L'hotel té molta fusta vella a les parets i al terra, molts quadres i gravats, mobles passablement solemnes i decrèpits i un encatifat general una miqueta consumit. Sembla un oasi d'antiga pau nobiliària i rural, enmig del parc. Sembla: en una ala de la planta baixa té una sala o discoteca o espai infernal, on celebren tumultuosament alguna festa, probablement nupcial, i la música és tan feroç que el meu company de viatge –home de gran experiència a l'hora de fer valdre els drets civils– aconsegueix que no li cobren l'habitació amb l'argument que ell paga l'hotel per dormir, i si no el deixen dormir no ha de pagar. El problema és que en un altre hotel d'aire tranquil·líssim, a la platja de Portmarnock, al nord de Dublín, també una música nocturna fa impossible el son dels viatgers. El problema, cap problema: el meu company de viatge també fa que li tornen els diners, de matí, mentre jo mire com baixa la marea. El meu company és un irlandès mig valencià, barreja que, pel que he vist i comprovat, pot donar resultats excel·lents.

A l'hora de dinar, jo entre en una taverna –l'única visible, perfectament autèntica– al costat de la catedral de Sant Patrici, que és com la catedral nacional d'Irlanda però no és catòlica sinó anglicana i està plena de monuments funeraris de governadors anglesos, oficials de sa majestat, jutges i altres càrrecs de la monarquia. En una part del creuer pengen banderes de regiments irlandesos de l'exèrcit britànic, heroics combatents de l'imperi. En un costat de la nau hi ha més marbres inscrits en memòria de militars que van perdre la vida lluitant contra rebels irlandesos, i al costat les làpides funeràries de dos o tres presidents de la República d'Irlanda. En una vitrina hi ha una còpia del crani de Jonathan Swift, l'autor dels *Viatges de Gulliver*, que va ser molts anys degà d'aquesta catedral. Swift afirmava, en un pamflet “Una modesta proposició”, que el problema de la fam a Irlanda es resoldria cuinant i menjant-se un infant irlandès de cada quatre: en produïen tants! A la taverna, mentre jo menja un sanvitx boníssim d'ous i cansalada, un pare irlandès de notable corpulència està instal·lat davant d'una pinta de Guinness. Seu just al meu costat, i en prop d'una hora ha obert els ulls només una vegada.